

דפי יגור

יום ו', י"ז בטבת תשפ"ד, 29.12.2023, גיליון מס' 5053

דיווח על השיוך

עופר אדר פרויקטור השיוך

הדירות ולאחריו. בחלק מהבתים השותפות והשותפים מסתדרים ביניהם ובחלק לא. זה נכון לחיים המשותפים בכל בניין, עם שיוך דירות או בלעדיו. ואחרי כל הדברים האלו, הדיון על הבתים המשותפים, הכללים לפיהם אנחנו חיים בבית משותף, מה מותר לעשות ומה לא, איך מרחיבים את הבית, איפה בונים ממ"ד ומי מטפל בדשא - הם דיון חשוב ומהותי בתהליך. לדיון זה יש מרכיבים חברתיים, משפטיים ותכנוניים. בחודשים הקרובים נקיים את הדיון בנושא הזה בצוות שיוך דירות ולאחר מכן עם הציבור.

הכללים של התכנון מחייבים אותנו ביצירת רצועות מעבר ברוחב סטנדרטי. מטרת רצועות הדרך היא כפולה, לאפשר מעבר אנשים וכלי רכב (מדרכות, כבישים וכו') ומעבר של כל התשתיות (ביוב, מים, חשמל, תקשורת, תאורה ועוד). חלק או כל התשתיות האלו נמצאות היום במגרשי החברים. בהמשך הדרך תחליט יגור מה רוחב המדרכות שהיא רוצה, איפה בדיוק יעברו התשתיות ומה הגיון שיהיה ברצועות הדרך האלו.

במגרשים רבים יש פרגולות או מבנים החורגים מקו המגרש. אנחנו מבינים שזה המצב הקיים ולא נשנה אותו. הנושא יוסדר בתקנון התביע כהוראה עתידית.

השלב הבא הוא חתימה של כל משפחה על הסכם סימון הדירות. אנחנו מתכוונים להתחיל אותו באמצע ינואר. כל משפחה, שהסכימה על גבולות המגרש, אם בסיכום כתוב בפגישה הראשונה או לאחר שתיקנו את ההערות שעלו בפגישה או לחילופין, שהחליטה לוותר על הפגישה עם האדריכל (אנחנו רואים בזה הסכמה לגבולות המגרש) תזמן לחתימה על הסכם הסימון. אני מקווה שבשלושת החודשים הקרובים נוכל להחתים על הסכמי הסימון את כל המשפחות הגרות בדירות הקבע, ונתפנה לסימון המגרשים, למי שגר בדירות המעבר.

מתחילת החודש אנחנו עושים מאמץ לחזור למסלול של תהליך שיוך הדירות. להזכירכם, לפני החגים תכננו להתחיל את תהליך סימון הדירות. במרוצת אוגוסט הצגנו לציבור את הסכם הסימון ואת תכנון הקיבוץ.

תהליך סימון הדירות מתבסס על שני מסמכים אלו (הסכם הסימון ותוכנית הפרצלציה). בהתאם להחלטות הזיקה והסימון, השלב הראשון הוא סימון הדירות למשפחות הגרות בדירות הקבע. בקבוצת המשפחות הגרות בדירות הקבע, החלטנו להתחיל בשכונות המשתלה והכביש ומהן נתקדם לשכונות הבאות.

התהליך אמור להתנהל בשני שלבים: בשלב הראשון פגישה של כל משפחה הרוצה בכך עם האדריכל, ולאחר מכן חתימה של כל משפחה על הסכם סימון הדירה שלה.

בשבועות האחרונים קיימנו ארבעה ימי פגישות עם מעל 80 משפחות, כל משפחה נפגשה עם שוהם וסיגל או דפנה. בפגישה אנחנו עוברים במשותף על התשריט של המגרש המיועד למשפחה, מציגים את המגרש, את גבולותיו, את מה שבתוך המגרש ואת קווי הבניין ומה שחורג מהם. אנחנו שומעים את הערות החברות והחברים ומסמנים אפשרויות לתיקון ולשיפור. בכל פגישה שהצוות סימן נושאים לתיקון, נחזור למשפחה עם תשובות.

התהליך הזה מלמד אותנו מספר דברים: לפני המפגשים חילקנו לכל משפחה את התשריט של המגרש שלה. כיוון שאנחנו מבינים שמרבית החברות והחברים לא קראו בעבר שרטוטים, העלינו למקומי ולאחר מצגת, המסבירה את המשמעות של התשריטים וכיצד לקרוא אותם. חשוב שלפני כל מפגש תלמדו את התשריט ותעזרו במצגת כדי להבין אותו כדי להגיע מוכנים למפגש.

בתים משותפים תמיד היו ותמיד יהיו ביגור, לפני שיוך

ביום ו', י' באב תשפ"ד, 22.12.23

הבאנו לקבורה את חברנו

משה סנדר ז"ל

בית יגור אבל עם המשפחה

איך זה עובד? היום יש לי כמה מעגלי קבוצות של תופרות וסורגות. קבוצת מורי אומנות מרחבי הארץ מחיפה עד תל אביב, קבוצת חברות ומשפחה קרובה ורחוקה שיודעים לסרוג, קבוצה של סורגות ותופרות מארה"ב, מגרמניה ומשבדיה. ביגור יש קבוצה, שגדלה מיום ליום, של תופרות וסורגות מקסימות ואפילו סורג מיגור (חורחה לניס), וכולן סורגות באהבה ובמרץ כובעי צמר ומחממי-צוואר לחיילות ולחיילים. בין מאות הסורגות יש נשים מבוגרות וצעירות, ותיקות ומתחילות, שנהנות לסרוג ביחד.

עד היום הוענקו כבר 600 כובעי צמר לחיילים/ות ועוד היד נטויה, ומקווה להגיע לכמה שיותר חיילים, ובמיוחד אני רוצה להגיע לחיילים בודדים, שאין להם משפחה בארץ או למילואימניקים, שלא היו בבית מאז המלחמה, או לכל חייל בסדיר או במילואים. המטרה היא להגיע לכמות משמעותית, כדי שכל חייל וחיילת יקבלו מארז של כובע וחם-צוואר שנסרגו בעבודת יד, באהבה ומתוך מחשבה תמידית עליהם.

אפילו קיבלתי פנייה מאלי אוסטרובסקי, שעושה מילואים בתור נהג אגד, שמוביל את החיילים לבסיסי צה"ל, ודאגתי לכל נהגי אגד לכובעי צמר. מאז תחילת המיזם קיבלתי יותר מ-50 פניות מכל הארץ של חיילים/ות שיצאו לחופשה בסופ"ש וזקוקים לציוד חם. בסופ"ש אני נוסעת לבסיסי צה"ל ומחלקת בעצמי כובעים, מעבירה דרך אימהות של חיילים או לחיילים עצמם פונים אלי בבקשה לדאוג להם ולכל הצוות שלהם.

הנשים חשות עצמן בעלות ערך, לצד סיפוק עמוק מהיכולת להצטרף לעשייה. כולנו רקמה אנושית אחת, ומבינים כי נתינה לאחר היא גם נתינה לעצמנו. שוב תודה ענקית לכל התופרות והסורגות והסורג, שלקחו חלק בפרויקט הזה ושנמשיך לעשות טוב.

נשמח להרחיב את קבוצות הסריגה והתפירה למען החיילים/ות.

באותה "שבת שחורה" חזרתי מחופשה משפחתית מאילת ובדרך הביתה הבנתי שזה לא עוד מבצע חולף, אלא זוהי מלחמה שתימשך הרבה זמן.

עם התחלת הלחימה בדרום חשבתי לעצמי מה אני אוכל לתרום מכישורי כמורה לאומנות, ומיד צץ לי הרעיון של הסריגה והתפירה, שבשנים האחרונות חזרתי אליהן בגדול, במיוחד בתקופת הקורונה, ואמרתי לעצמי שצריך להתחיל לסרוג ולא לחכות שהחורף יגיע.

במהלך נובמבר, כשהיה ברור שפעילות הלחימה תימשך לתוך ימי החורף הקרים, החלטתי להקים מיזם של קבוצת סריגה של חברות טובות מהמעגל הקרוב, שיודעות לסרוג ולתפור, והחלטתי להתמקד בסריגת כובעי צמר ומחממי צוואר לחיילים/ות המשרתים, בקווי הלחימה סביב עזה ובגבול הצפון.

בשבועיים הראשונים של המלחמה לימדתי הוראה דרך הבית. בבוקר לימדתי ולאחר מכן התמסרתי שעות לסריגה, וכתבתי הוראות סריגה במסרגה אחת ושתיים לסורגות שהצטרפו למעגל הנתינה.

בהתחלה הקמתי קבוצה של 10 בנות סורגות, שהן מורות לאומנות ולמלאכה, וככל שהבקשות לציוד חם עלו מצד החיילים/ות החלטתי לשתף ולפרסם ברשתות החברתיות.

אוהבים את יגור, מתגעגעים למלכיה שיחה עם קרן קינן על השהות ביגור מאז פרוץ המלחמה

עם איריס חי המקסימה, שהודיעה לנו שהתפנתה דירה, בשכונת ההר עם שכנים מדהימים (משפחת בן יעקב ואילת גולדשטיין), ומאז השבוע השני אנחנו כאן.

מה קרה מאז?

החוויה של לעזוב את הבית והקהילה שלך באופן לא מתוכנן היא מאוד חזקה. עוזבים הכול ברגע בלי בהירות לגבי המקום שאליו תגיע ולכמה זמן. לאט, לאט מתרגלים לתחושה של "עכשיו" וחיים הרבה יותר את הרגע. לילדים זו תחושה של ניתוק מהמסגרות המוכרות ומהמקום הבטוח, והם נדרשים להסתגלות מהירה לצד הגעגועים החזקים לבית ולחברים ממלכיה.

השבועות הראשונים היו בעיקר הסתגלות למציאות החדשה והתחושה של שיגרה מסוימת החלה עם הכניסה למערכות החינוך.

תוך כדי זה אנחנו עובדים, חילקנו את השבוע בינינו, אחד נוסע לעבודה בצפון והשני עובד מהבית.

הקליטה במערכות החינוך הייתה מהירה וטובה. הצוותים החינוכיים ביגור ובמועצה עשו מאמץ גדול לשלב במסגרות הפורמאליות והבלתי פורמאליות. החינוך החברתי (הבלתי פורמאלי), היה חלק בלתי נפרד מהחיים שלנו במלכיה ושמחנו מאוד שהמסגרת הזו התאפשרה גם כאן. הזדמנות טובה להגיד תודה לורד הלפרין ולצוות

מי אנחנו?

צפיר (של צופר ומירי), 48, וקרן, 45, הורים לאיל (כיתה ז'), עומר (כיתה א') וזוהר (גן אורן). גרים 16 שנה בקיבוץ מלכיה.

צפיר מהנדס מכונות, במפעל "אלכס מדיקל" ברעם-דלתון, קרן מהנדסת מזון, שעשתה הסבה להוראה, מלמדת מדעים וכימיה בחטיבת ביניים, בבית ספר לחינוך מיוחד בצפת.

איך הגעתם למלכיה?

גרנו במכמנים (ישוב הצופה על כרמיאל) בצימר קטן וחפשנו מקום להקים בו בית. הכרנו את מלכיה דרך חברים מ"אלכס", שסיפרו לנו על אחד המקומות היפים לגור בהם ועל קהילה מאוד מיוחדת, שצמאה לקלוט משפחות צעירות. פנינו לוועדת הקבלה, עברנו מסלול קליטה והתקבלנו בשמחה ובאהבה. שש שנים גרנו בקיבוץ, ותוך כדי בנינו בית בהרחבה. בימים עם ראות טובה - אפשר לראות מהגינה את הר החרמון היפה (בחורף מושלג) ואת רמת הגולן.

וליגור?

בימים הראשונים לאחר ה-7 באוקטובר התפנינו להורים של קרן בקריות ולמירי וצופר ביגור. אחרי שבוע נוצר קשר

הקשר בין יגור למלכיה

צופר קינן, אבא של צפירי, הגיע לקיבוץ מלכיה בשנת 1961, במסגרת עזרה לקיבוצים צעירים. יחד איתו הגיעו מיישיק שתייל, עמי קול, ישראל סלע, צילה אייזן ועוד. בשנה זו קיבל צופר אחריות על ענף הבקר במלכיה. תקופה קצרה זו זכורה לו כחוויה חיובית, דווקא בגלל העובדה שקיבוץ מלכיה היה קטן והעבודה והעשייה היו בעלות משמעות מיוחדת. בעקבות הגעתם של בני משק מיגור לעזרה בקיבוץ מלכיה, נוצרו קשרים, שהובילו עם הזמן להקמת משפחות במלכיה וגם ביגור, בהן אחד מבני הזוג הוא בן יגור והשני בן מלכיה. הקשר הזה מורגש עד היום בשיחות על שבילי מלכיה, בעיקר עם הוותיקים.

הירוקות שיש כאן ובמיוחד מ"גן שרון". במלכיה, שעברה הפרטה, אין חדר אוכל, למשל, והקהילה בנויה סביב אירועי התרבות, החינוך והשילוב ביניהם. כיף להיות ביגור שיש בה חדר אוכל פעיל (וברז סודה) וסביבו מתאפשר מימד נוסף של חיים חברתיים.

שומרים על קשר עם הקהילה במלכיה?

בטח!! בכמה דרכים. הילדים מדברים עם החברים ולפעמים מצליחים להיפגש. ביקרנו בטבריה במלון שבו מרוכזת רוב הקהילה ומידי פעם יש אירועים של הקהילה כולה או של שכבת גיל מסוימת. בחנוכה נפגשנו ברמת השופט להדלקת נר וארוחה משותפת של כל מלכיה. כל החברים עשו מאמצים להגיע גם ממקומות מרוחקים. היה מרגש מאוד לנו ולילדים.

לסיכום: אנחנו רואים בתקופה הזו הזדמנות, ויחד עם הקושי והגעגועים הביתה, מרגישים גם את החיבור החם של יגור. מקווים שבעוד כמה שנים נתבונן כולנו על התקופה כשיעור חשוב על אהבה, נתינה וקבלה.

של בית הילדים וילידים המתוקים, שקיבלו לקבוצה את עומר באהבה.

איל השתלב בבית הספר "כרמל זבולון", ובזמן הפנוי שלו הוא נמצא במשק חי, בחדר אוכל או בחדר כושר. את שנת הלימודים התחיל בבית הספר "הר וגיא" שבקיבוץ דפנה, עם מרחבי דשא עצומים ונחל הדן שזורם באמצע בית הספר, מרחק של 50 דקות נסיעה באוטובוס ממלכיה. המעבר לבית הספר החדש היה מוצלח מבחינתו, והוא נהנה מהמרחק הקצר לבית הספר (עוד שעת שינה בבוקר) ומהחברים.

איך אתם מסתדרים מבחינה פיזית?

הדירה הייתה מרוהטת חלקית והשלמנו את מה שהיה צריך. התחושה היא שברמה הפיזית אתה צריך מעט מאוד כדי להסתדר. הדבר המשמעותי יותר הוא תחושת הניתוק מהקהילה שלך, לכן קבלת הפנים של הקהילה ביגור כל כך מחממת את הלב ומחזקת אותנו. ההרגשה היא שהקבלה של המשפחות שפנונו ליגור היא מעבר להחלטה של הקיבוץ, אלא באה מעומק הלב של כל מי שגר כאן. למשל הקליטה של זוהר בגן אורן הייתה קלה בזכות הרגישות של הצוות החינוכי שם וההבנה של מורכבות הסיטואציה בגיל הרך. ותודה לתמי, לקרן, לרותם ולכל הצוות על הסבלנות, ההבנה ובעיקר על החיבוק החם.

גם השיתוף בפעילויות התרבות והדלקת הנרות המשותפת בקבלת שבת בחנוכה הייתה מיוחדת מאוד. את הרצון לעזור מרגישים גם בכל המוסדות של יגור וכיף לראות את ההתעניינות והחינוך.

יגור מול מלכיה?

במלכיה יש קצב חיים אחר והקהילה קטנה הרבה יותר (כ-450 איש). היא רחוקה מהחיים העירוניים וקרובה יותר לטבע ומוקפת במטעי תפוחים, קיווי ודובדבנים (מוזמנים בעונה). כמובן, קרובה גם הרבה יותר לגבול עם לבנון (מאות מטרים בודדים). יגור הרבה יותר גדולה, נבנו שכונות חדשות, הרבה יותר רכבים והרבה פחות חניה. אנחנו נהנים מאוד מהקרבה לכרמל, לנחל יגור ולפינות

תמונת השער

בצילום: מתן מלכין (של נירית וינון).
בגן חצב הכינו יונים. ותלו בסביבת הגן.
כל משפחה קיבלה שש יונים אותן תלתה במקומות שבחרה.
כל משפחה צילמה את הילד שלה.
מהתמונות נוצר סרטון למזכרת.

הפרוייקט הבא היה להכניס את איל למסגרת. הגנים פעלו אז במקלטים ועוד לא היתה פרוצדורה מסודרת לילדי המפונים. איל לא רצתה להיכנס למקלט, שהיה צפוף ולא מותאם, ורועש מאוד בשבילה, והאופציה היחידה היתה להכניס אותה, למרות כל הבירוקרטיה, בעזרת המועצה, לגן ב"נשר". אחרי שלושה בתים שהיא עברה והשבוע הלא פשוט ביגור, סוף סוף היא מצאה את מקומה, ובינתיים היא שם. לשמחתי, אני יכולה לעבוד מהבית ככה שהשגרה נסבלת. בשעה 16:00 אני אוספת את איל מהגן. בסופי"שים שאיל כאן (כי פעמיים בחודש היא אצל אבא שלה), אמא שנמצאת כל הזמן באילון, מצטרפת אלינו לארוחת ערב בחדר האוכל.

חזרת לאילון מאז? ביקרתי שלוש-ארבע פעמים, כדי לקחת דברים ולאכול ארוחת שישי משותפת, והבומים לא מפסיקים. **יש לך קשר עם מפונים אחרים מאילון שנמצאים ביגור?** הילדים לא מאותה שכבת גיל ולא הכרתי אותם לפני כן, אבל בהחלט נחמד לדעת שיש כאן עוד אנשים למקרה הצורך בתחושת קהילתיות מהבית.

האם יש קשר עם הקיבוץ? כן, בקבוצת הווטסאפ "אילון מאוחדים", שנפתחה לאחר הפינוי על מנת לרכז הודעות ולשאול על נושאים שקשורים במענקים ועזרה משותפת, ובנוסף, חלוקות שי לחג וקבוצות קשר טלפוניות.

איך ביגור? מצד אחד, הכול כאילו בטוח ומסודר, חדר האוכל מאוד נוח, ואמא מכבסת לנו באילון,

שיחה עם צח פילוסוף מקיבוץ אילון, ביגור מהשבוע הראשון למלחמה, יחד עם אמא רחלי (60) והבת איל, בת 5 ביחד הדליקו נר חנוכה במסיבת החג ביגור

קצת על עצמך: בת 34, דור שלישי באילון, עובדת באדמיניסטרציה. נולדה וגדלה באילון, לוחמת בחיל האוויר, בעלת תואר ראשון ושני במדעי החברה.

איך תפסה אתכם המלחמה? בשבת של ה-7.10 עדיין לא היה ירי, אבל כולם נכנסו ללחץ והתחילו לעבור מלא הודעות והתראות. למחרת כבר התחלנו לשמוע בומים רחוקים. אני הייתי בטראומה מאפרייל האחרון, הרבה לפני המלחמה, כשהיה ירי בגבול, ואפילו שאף אחד לא עזב, והמקלטים היו סגורים. אני, באופן אישי, הרגשתי מאוד לא בנוח, כי במקרה לא היה אף אחד מהמשפחה, ופחדתי שזה הולך להסתבך שוב, ואני אשאר תקועה ונצורה בקיבוץ. החלטתי להתפנות עם איל. באותו זמן יצאה "ההמלצה" של המועצה ל"לכל מי שמתגורר צפונית לקיבוץ לוחמי הגיטאות" להתרחק לפנים הארץ. תוך שעתים ארזתי חצי בית, מילאתי את הרכב במזוודות, כי שיערתי שזה הולך לקחת הרבה זמן, ועברתי להתגורר עם אבי שמתגורר בקיבוץ דליה.

אני זוכרת שהתלבטתי מה לקחת ומה להשאיר, ואמרתי לעצמי שהכי חשוב לקחת כמה שיותר מהעולם של איל איתי, הכי חשוב: הבובה מהמיטה, השמיכה והצעצועים. למרות שהייתי הכי יסודית ומסודרת, שכחתי לקחת את הפסטה "אסס" הפשוטה שאיל אוהבת, ולא היה אצל אבא. בדליה היינו כמה ימים, בחדר של אחת האחיות החורגות שלי. בינתיים הקיבוץ הוצף בקבוצות גדולות של מפונים מסאסא, דובב, ועוד קיבוצים, ואחותי עמדה לחזור מחו"ל ולא יכולתי להישאר. אמא שהתפנתה לאחי עוז (37, כלכלן, נשוי עם שני בנים) שגר בהרצליה, קיבלה טלפון מהחמ"ל בקיבוץ לחזור לעזור בחמ"ל, וחזרה, כמובן. העבודה שלה במשמרות החמ"ל היתה מאוד אינטנסיבית ומשמעותית וכללה טיפול בענייני הקיבוץ, קשר עם חברים, גיוס תרומות וניהול לוויית (היא רכזת אבלות באילון, שמונה היום קרוב ל-1500 אנשים) וכו'. אמא התקשרה לחברה שלה מהלימודים, רחל סלע ביגור, שקישרה אותה עם איריס חי, ולמחרת הגענו. כשהגענו הסתבר שבדירה שלנו שוהים חיילים, שהגיעו ב-12:00 בלילה. רינת קינן-הרוש איישה את החמ"ל ביגור, ושמעה שאין לנו דירה. היא התקשרה לטל, שהתנדבו לעבור לגור אצל אבא ושניכנס במקומם. בינתיים התפנתה הדירה המקורית מהחיילים, בבניין שליד החשמליה ויכולנו לעבור אליה. הדירה היתה ריקה, בלי רהיטים ובלי ציוד חשמלי. התחלתי להעביר בידיים ובאוטו, ממחסן התרומות, לדירה, הכול, מסכ"מ ומזרן ועד כיריים. אפרופו כיריים, דרור יובל (לא ידעתי את שמו, כמובן) ראה אותי נסחבת בשביל, עזב הכול ועזר לי לסחוב דברים למעלה, חיבר לי תנור גז, ועזר בכל מה שיכל. תוך שלוש שעות מילאתי את הדירה. היה קשות.

מצד שני, אנחנו חיים בבועה, "בועת המפונים", כי כולם ממשיכים בחיים הרגילים ואנחנו במין "לימבו" של חוסר ודאות.

מי נשאר באילון? בין חמישים למאה איש, כיתת הכוננות, אנשי החמי"ל, ומבוגרים שנמאס להם מהפינוי וחזרו הביתה, לחלקם יש ממ"ד וחלקם הולכים למקלטים. השאר מפוזרים במלונות ואכסניות בשדה בוקר, בפרוד, בבית אלפא ובלוחמי הגיטאות.

רואה את עצמך חוזרת לאילון? כן, זה ביתי. כשלא יהיו אזעקות. זה כל מה שאני מבקשת, בלי אזעקות ובומים.

אמא לא מפחדת? קשה לה עם הבומים, וגם אין לה ממ"ד, אלא "חדר ביטחון" מהדור הישן. הכי חשוב לה להיות בעשייה, והיא מרגישה מאוד משמעותית ומועילה ולכן נשארת בביתה בקיבוץ אילון.

איך איל עוברת את כל זה? בהתחלה היה קשה, לעבור שלושה בתים בשבוע. היא הרבה יותר ערנית ומגיבה לקולות חזקים ומטוסים. בהתחלה היתה ממש קופצנית, עכשיו הרבה יותר טוב. בשביל השקט שלה, אני אומרת לה שכרגע הבית שלה ביגור.

תודה גדולה על העזרה לרחל סלע, לאיריס חי, לדרור יובל, לאמרי ודרור רודן ולצביקה רביב.

חג שמח קיבוץ יגור,

אני צח, יחד עם בתי איל בת ה-5, שגירות של קיבוץ אילון, שנמצא בגבול הצפון, מתכבדות להדליק נר חמישי של חנוכה, בשם המתארחים מכל גבולות ישראל, מודות על האירוח החם, על ההר ועל גן שרון, על השבילים הירוקים והחיוכים מאירי העיניים, מצאנו אצלכם אף יותר מצל ומי באר, נחמה וחיוך, ומי ייתן שבשנה הבאה נארח אתכם בקיבוץ היפה שלנו בגליל, כי אנחנו כל כך מתגעגעות הביתה!

(דברים בטקס חנוכה)

תובנות? אף אחד לא היה מוכן. כל אחד אחד היה צריך לדאוג לעצמו בהתחלה לפני האישור של פיקוד העורף. הסיטואציות במלונות ובאכסניות מאוד מורכבות ולא מתאימות לאוכלוסיה מגוונת עם צרכים שונים. אני, יחסית, מסודרת, אבל מי שהתפנה למסגרות הפינוי, זה חיים לא קלים ותלויים בהסתגלות למציאות המתחדשת, בלי שמץ של ודאות ביחס לעתיד.

אמיתי אגמון: "הייתי ילד בן 8 בשבת השחורה"

בשבוע "מורשת כחנכה" של המועצה לשימור אתרים במימון משרד המורשת, היתה לנו הזדמנות לחזור קצת למסלול אחרי חודשיים ללא מבקרים. לקהל הרחב היה זה ללא תשלום ואנחנו קיבלנו תמורה יפה בשני מחזורי הדרכה, כשבאמצע הפעלת שירי יורם טהרלב עם ענת ואלכס - בנופי יגור, הגיעו משפחות, זוגות (ואפילו אחות של אברהם זולטי ובני דודים של ברק סלע). הדריכו **אמיתי אגמון** ובקבוצה השנייה, צעירת צוות המדריכים - **אורי לוי** (...אה, יש צעיר יותר, **בנימין רביב**).

חנכנו את מכנה השירותים החדש מאחורי הסליק לרווחת המבקרים ובעיקר ללא המבוכה לאן נשלחו המתאפקים. התודה לפרוייקטור שלנו - מיכאל דור ולצוות הבניין. אספר שכמה קבוצות ארחנו בהתנדבות: מילואימניקים ומהמכללה לשוטרים. והלוואי ונשוב לימי השיגרה בכטחה ושלום.

ועוד הערה: לקחו לנו את המושג "השבת השחורה" ובעצב רב אחרי הכול... המדריכים שלנו נערכים להתמודדות עם המורשת שהיתה ונבנית.

ענת עוגן

עובדות הרבה מהאינסטינקט, מהרגש וכשצריך, מהראש. והיצירתיות שגילינו בתקופת הקורונה תורמת גם.

בגן שלנו יותר משליש מהאבות מגוייסים וזה נתון משפיע, שבעיקר לא איפשר לנו לנסות ולהתעלם מהמלחמה.

ביום יום אנחנו שומרים על שיגרה של משחק ושל הרבה ביחד. בגיל שלנו (ארבע עד שש) פחות מדברים "על המצב", רק אם ומה שעולה מהילדים, וגם את זה בעדינות, מה שבשפה המקצועית קוראים "אמת רזה".

מה עשינו?

הפרויקט העיקרי והיומיומי המלווה אותנו הוא קליטתם של איתן וליבי, שני ילדים שמשפחותיהם עברו ליגור, היום שניהם כבר חלק מהגן, ועדיין אנחנו מלווים אותם ואת המשפחות בתהליך.

ליווינו, ועדיין אנחנו מנסות ללוות, את האמהות, שבעליהן מגוייסים בדרכים שונות, כי הבית הוא הבסיס של הילד, ואם נוכל לעזור לאמא לנשום ולו במעט, הילד יתרם גם הוא בעקיפין. כמו כן שמירה על קשר עם האבות דרך תמונות וסרטונים של הילדים במהלך הפעילות בגן.

התחלנו משירים וריקודים של ארץ ישראל ושל ביחד. הילדים התרגשו מאוד מחיילי פיקוד העורף ששמרו עלינו מכאן ומהאבות ובני המשפחה המגוייסים, כך שהחיבור לצבא היה מחוייב.

המשכנו ביצירת שלט עם מילות הפזמון של "נולדתי לשלום". היוזמה היתה שלנו, בחירת השיר נעשתה עם הילדים והיצירה, שברובה היתה בעבודה של מטפלת עם ילד אחד על אחד, חיברה את הילדים לשלט, וכך גם התלייה שהם היו שותפים לה: בבחירת המקום ובתלייה עצמה.

ארבל, ספיר, וואזיט ועפרי

המלחמה תפסה אותנו בזמן לא מתאים (שבעצם אף זמן לא מתאים למלחמה). הזמן היה תחילת שנה, בזמן כזה עובדים על יצירת אמון בסיסי עם הילדים וההורים ועל בניית הקבוצה עצמה.

נקדים ונאמר, שעבודת החינוך היא נתינה, הקבלה מקורה ברובה גם היא בנתינה. ובתקופת מלחמה לוקח זמן להצליח להזיז את עצמך הצידה ולתת. אך כשהתחלנו לעבוד ולפגוש את הילדים, זה קרה מעצמו. יש משהו קסום בגן הילדים - כשאתה נכנס וסוגר אחריך את הדלת, העולם נשאר בחוץ, הגן שומר ומגן עלינו יחד עם תמימות הילדים.

אז מה עושים במלחמה בגן? כמו הרבה דברים גם לנושא הזה אין מרשם, אנחנו

שונים. באחד הימים הגשנו להם מלבנים ופלטטלינה והם יצרו דגלים, הם כל כך התלהבו שביקשו עוד ועוד, ואז חיפשנו שוב מקום לתלות אותם, והפעם בחרו הילדים על קיר חיצוני של הגן.

וגם אם היינו רוצות להאמין שזה רחוק, זה עדיין כאן נוכח וקיים, ופנינו אל הבאות. נקשיב ונסתכל על הילדים ונחפש מה עוד אפשר לעשות.

לסיכום, כל ישראל חברים היא אולי התוצאה הגדולה של המלחמה הארוכה הזאת. וזה גם מה שרצינו להעביר לילדי הגן, פעילויות שהם עושים ביחד בגן, עם המשפחות שלהם ולמען הקהילה, כשהמטרה היא להעלות חיוך ותקווה לעתיד טוב יותר, גם אם זו מחשבה תמימה כמו של ילד גן.

ההמשך היה פרויקט היונים, שהתחיל מהכנת שמן הזית, והילדים נזכרו בשיר "יונה עם עלה של זית", ששרנו בשנה שעברה. העבודה היתה משותפת וברובה של הילדים. לאט לאט התרבו היונים, ואז עלתה המחשבה לחלק למשפחות ולערב אותן בעשייה. אחרי שתלינו בעצמנו יונים בסביבת הגן, קיבלה כל משפחה שש יונים, אותן תלתה במקומות שבחרו ביחד, כל משפחה צילמה את הילד שלה, וכך גם יצרנו סרטון למזכרת.

פרויקט נוסף קשור לדגל. דגל ישראל הוא סמל שהילדים מאוד אוהבים ומתחברים אליו תמיד. בעקבות המלחמה הדגלים נמצאים בכל מקום: תלויים על העמודים, על המכוניות, בבתים, בפרסומות בטלוויזיה ובכל הסרטונים שאנחנו רואים ביחד במחשב. ובעקבות זה הם התחילו ליצור דגלים בכל מקום: מצוירים ועד בניות מחומרים

זאת כאחת ממשימותיהם, צוות הכלבו והמרכולית, ועדת בנים, החינוך החברתי, ועד ההנהלה, חוצות יגור והמשתלה והרבה מתנדבים שפשוט רצו לעשות טוב.

מזכירים, כי אם אתם או מישהו מבני משפחתכם (מחוץ ליגור ובתוך יגור) מתגייסים או משתחררים, נשמח אם תעדכנו אותנו, כדי שנוכל לדאוג, לשמח ובעיקר לעטוף אתכם בימים אלו.

תודה גדולה לכל מי שלקח חלק ותרם בעשייה. והעיקר, שתשמרו על עצמכם באשר אתם.

בשם צוות המבצע, גלית חגי

צילמה: יוליה איריס

לקיבוץ יגור יש עשרות חיילים וחיילות בסדיר, במילואים ובקבע, ומתנדבים בשנת שירות ובשירות לאומי.

מתחילת המלחמה יש לכולנו צורך להקל עליהם ועל משפחותיהם, להביע אהבתנו ולתמוך, נפשית ופיזית.

בסופ"ש האחרון נשלחו חבילות מפנקות, כחלק מהרצון לחבק את בנינו, ולהזכיר להם שיש להם בית אוהב ועורף חזק.

הרבה אנשים טובים לקחו חלק במבצע, שמעבר לכך שהביא ד"ש מהבית, גם נתן תחושה טובה לעושים במלאכה. חברו כאן יחדיו, בני ובנות המצווה והוריהם, שלקחו

ברוסיה. לאותו הילד ששאל, ענה שאול: "אני לא יודע", אבל זכר לשאול את הוריו "זה נכון?" ואמו אמרה, שאכן אביה היה יהודי, וההוכחה היא בתעודת הלידה של הסבתא רבתא שלו, מבחמוט, אוקראינה של היום. האירוניה היא שהשם "יפימצ'יק", הוא בכלל מצד האב. לסבתא רבתא קראו צילה רחל פישר, ולסבא רבא קראו חיים פישקין, והמשפחה של האבא במקור מאזור תחום המושב באוקראינה. לגילוי הזה לא היתה כל השפעה, מכל מקום, לא השפעה מיידית על היום יום של שאול. באופן מקרי לחלוטין, שנה אחר כך נסעה המשפחה לביקור של שבוע בארץ כתיירים. שאול היה בן 14 ומאוד נהנה מהביקור. גילוי אחד שהוא זוכר, היה "השבת", שנפגש בפעם הראשונה עם "מעלית שבת" שנסעה מעצמה. זה היה המפגש הראשון שלו עם תרבות יהודית.

שאול: בהדרגה התחלתי לקרוא ולהתעניין בתחומים היסטוריים קשורים להסטוריה יהודית, דת ותרבות, אבל עברו כמה שנים טובות עד שהייתי מוכן לפתוח את זה עם המשפחה. הסבים והסבתות כבר היו קשישים, ושני ההורים שלי, שבכלל הוטבלו לנצרות בחשאי (דבר שנודע להם בשנותיהם המאוחרות), לא ממש פרטנרים מתאימים לשיח כזה, לא רק בגללם, גם בגללי. מכל מקום העניין ביהדות גרם לי להתעניין בתוכניות ביקור בארץ.

בגיל 20 נרשם לנסיעה של "תגלית", שלא יצאה לפועל בגלל לחץ בלימודים. עדיין, ישראל הלכה ונהייתה יותר ויותר מעניינת, כמדינה מפותחת יותר ומרתקת יותר מרוסיה, וגם כסוג של בחירת זהות חדשה לעצמו. "רציתי להגיע עם מקצוע או קשרים או תואר אקדמי, אז המשכתי ללמוד באוניברסיטה, וכשהבנתי שזה לא פרקטי בארץ, פרצה הקורונה, שתקעה את הכול. כשנגמרה הקורונה, עשיתי עוד מאמץ לרכוש מקצוע בתחום המחשבים, אבל אז פרצה המלחמה באוקראינה, והכי חשוב היה לצאת מרוסיה".

שאול הגיע ליגור בדצמבר 2022. למרות הדאגה ששמו כבר נמצא ברשימת חייבי גיוס, תהליך ההרשמה לאולפן ביגור עבר ללא בעיות. כשהגיע לארץ, עוד היה לו זמן לביקור קצר אצל קרוב משפחה רחוק של סבא.

שיחה על זהות יהודית וחויית המלחמה עם בוגר אולפן ביגור

שאול (אלכסנדר) יפימצ'יק, 26, סיים כיתה א' באולפן ונשאר למחזור נוסף של כיתה ב'. תוך כדי הלימודים התחיל לעבוד כ"אב בית". עם סיום האולפן הוא מתכנן לעבור לירושלים לעבוד כמדריך אולפן במרכז קליטה, ובהמשך להירשם ללימודים באוניברסיטה.

שאול נולד וגדל במוסקבה, שני ההורים עיתונאים, האם לריסה כותבת בעלונים על חברות כלכליות גדולות, האב, לפני שפרש לפנסיה, היה העורך של כתבי עת במקומות עבודה גדולים שונים. לשאול אח מצד האם שעוסק בלוגיסטיקה, ומצד האב אח ואחות, שהוא לא בקשר קרוב. לשאול אנגלית יוצאת דופן, בתור ילד שגדל בזמן הפתיחות הגדולה למערב, השקיעו הוריו רבות בהקניית האנגלית, שהתחיל למעשה עוד בן הילדים, ובתיכון נוסף לזה לימוד צרפתית. באוניברסיטה למד כימיה, אבל, כשהבין שרמת הלימודים בכל מקום ברוסיה נמוכה מאוד ביחס לאוניברסיטאות בעולם, החליט לפרוש והתפרנס בעסקי מזון בשוק האפור, שפרח בעקבות הסנקציות מהמערב. העסק קרס בגלל הקורונה, ושאול עבר לתחום ראיית חשבון בעסקי הפקת אירועים.

שאול גילה שהוא יהודי, בגיל 13 בבית הספר, בהפסקת צהרים בחדר האוכל, כשתלמיד אחר, בצורה ידידותית, מתוך סקרנות, כנראה, אמר לו פתאום "היי אתה נראה יהודי, ויש לך שם יהודי... אז אולי אתה יהודי!". הסימן היהודי של שאול הוא סיומת ה "צ'יק" בשם המשפחה, ששונה מהסיומת הרוסית הרגילה "ייב" או "אובי". לרוב האנשים ה"צ'יק" נשמע סתם ככינוי חיבה, שכן מקובל

מרחוק, מרוסיה, את הסבבים האחרונים של האלימות בעזה וידעתי לאן אני בא. למרות זאת, רציתי להגיע ולהתגייס לצבא. הצבא בסוף ויתר על השירות שלי, ואני מרגיש בטוח. המדינה ממשכיכה להתנהל, המלחמה לא ממש מורגשת ביומיום של מי שלא ממש מעורב. אני צריך להסביר לחברים שלי בחו"ל וגם למשפחה, שלמרות כל המכות הנוראות שקיבלנו, אני ואזרחים רגילים לא בסכנה. ההורים שלי הציעו לי לחזור, אבל הודעתי שאין מצב. אם אחזור לרוסיה, לא בטוח שאוכל לצאת.

מתי חגגת חנוכה בפעם הראשונה? לא חגגתי שום חג לפני שהגעתי לארץ. ברוסיה מברכים אחד את השני בחגים, וזהו לפני, הגעתי ישר לחג, ואצל הדודה בפתח תקווה הדליקו חנוכיה. השנה כבר הדלקתי את החנוכיה שלי, בחדר שלי באולפן עם החברים שלי כאן. בשבוע החנוכה נופל יום ההולדת שלי, הדלקתי נרות חנוכה ונרות יום הולדת.

איך ההרגשה להיות סוף סוף בארץ? מאז שהגעתי אני מרגיש הרבה יותר נוח ובטוח לעומת החיים הקודמים. הישראליות משרה עלי סוג של אמון וביטחון, אני הרבה פחות חשדן וזהיר. אני מרגיש פה הרבה יותר בבית, עם האנשים שלי, לעומת איך שהרגשתי ברוסיה. ברוסיה יש הרבה יותר אלימות, אנשים קודרים ומסוגרים, והכול חסר משמעות. אפילו שאני סטודנט ואדם בתחילת הדרך, אני מרגיש שיש לי משמעות כאן, שאני יכול לתרום, ולהביא תועלת.

איך התייחסת לוויתור הגדול סביב המהפיכה המשפטית? באתי עם ידע, הבנתי מה קורה. אולי בגלל הרקע והחינוך שלי, לא מיהרתי לתפוס צד, היה לי הרבה יותר נוח לשמור מרחק ולברך על זה שכאן אנשים מפגינים ומוחים בלי שיורים בהם או אוסרים אותם.

האם המלחמה פגעה בתחושת הביטחון שלך? לא. עברתי

איל שריג

התרמת דם: תרמו 99 חברות וחברים. תודה לתורמים ותודה גדולה להגר אכטל שיזמה, סידרה וארגנה, ולשגית קשת ובשמת יובל שעזרו.

הסכם יגור שר"פ - החלפה:

יגור נמצאת שנים ארוכות בהסכם עבודה עם השר"פ למקרי חירום. עלות השימוש עלתה בצורה דרמטית. בינואר 2024 יש לנו נקודת יציאה מהחוזה. מ-1.1.2024 אנחנו נעבוד עם "יוסי אמבולנס". הקיצור למוקד של יוסי אמבולנס נשאר 22 כמו שהיה לשר"פ או במספר: *2356. בעקרון, אין שינוי מבחינת החבר בקבלת שירות רפואי בחירום, להוציא מספר טלפון ואפליקציה חדשים. את האפליקציה מומלץ לכולם להוריד. כותבים בחנות האפליקציות "יוסי אמבולנס", מורידים את האפליקציה ונרשמים. החברה חוזרת אליכם ומאשרת, ומהרגע הזה אתם מזוהים במוקד שלה למקרה חירום (אם במקרה לא חוזרים אליכם, בבקשה להודיע לנו, ונטפל). היתרון של האפליקציה שהיא יודעת להראות היכן אתם: בטיול, ברכיבת אופניים או סתם ביגור או בכל מקום אחר.

תמיכה בימים מורכבים אלו:

בימים קשים ומורכבים אלו, אנו מבקשים להזכיר, כי קיימים מספר ערוצים בהם ניתן לקבל תמיכה רגשית/נפשית. ניתן לפנות: **לאוקה בנסיטי**, המרכזת פנייה ליועצים דרך תקציב ייעוץ, אל מחלקת הרווחה של המועצה דרכנו, או ישירות למחלקת הרווחה של המועצה - 04-8478115. מעבר לשעות הפעילות ניתן לפנות למוקד 106 ולבקש עו"סית כוננית. כן ניתן להיעזר ברשימת אנשי מקצוע מתוך הקהילה שלנו שנרשמו אצלנו מתוך רצון לעזור בהתנדבות. בהזדמנות זו מבקשים להזכיר לכל הורי החיילים, קיים צוות המחכה לכל פנייה מכם, מי שמעוניין להצטרף יפנה ליעלי שימשי.

התקבלו לחברות

**ליז בן זקן רום, יובל זוארץ ברנשטיין, מיה אלמגור ברנשטיין, יניב וליאור ברקן,
אופיר מלכין, יקיר גולן, אלון ישורון, ליטל פרץ לוי, נופית פלגי, חנה סוסנה רודניצקי,
דוד סביר דה ריבס**

הרכול לחברות ולחברות החברות/ור

חנוכה הוא חג שמביא עימו אור גדול, מנהגים ומסורות עם ריחות וצבעים, ובתוכו הזדמנויות רבות לאירועים ושמחות. ואיך נוכל לחגוג את חנוכה בתקופה כזו? בימים חשוכים כאלה?

חשבתי הרבה עם עצמי, וחשבנו יחד כצוות, כיצד חוגגים ולא מוותרים על "האור". התייעצנו גם עם "מכון שיטים", ארכיון החגים הקיבוצי. התחזקה אצלי האמונה, שבימים אלו התרבות היא אחד הדברים ששומרים עלינו כקהילה.

מודה מכל הלב, לצוות חנוכה המופלא - יחד חשבנו, אירגנו, סידרנו והוצאנו לפועל את החג - **ענת אזנקוט, יוליה איריס, דנה אגמון, נירית מלכין, ליאור ברקן, אמוץ אשר ואיריס כרמי.**

פרוזדור לחג - אספנו מהארכיון בעזרת נטע חכמוביץ', תמונות של חנוכה מימים עברו, תלינו אותן בכניסה לחדר האוכל בצורת חנוכיה והעוברים והשבים היו צריכים לנחש מי בתמונה, עשייה שחיברה לזכרונות עבר שמחים שנותנים כוח.

טקס חנוכה נערך ביום ראשון נר רביעי של חנוכה. הטקס נפתח, כמיטב המסורת, עם ברכת נושאי הלפיד, נערות ונערים עם חולצות צהובות כיסו את הבמה. השירים והריקודים לטקס נבחרו בקפידה, הרכב נגנים ליווה את ההופעות השונות לאורך הערב, מברכי הנרות ריגשו אותנו עד מאוד, עין לא נשארה יבשה.

ביום שישי, נר שני של חנוכה, ערכנו **קבלת שבת** של חנוכה בסימן משפחות מתארחות. אירוע שיזם וביצע צוות תרבות בחירום. המועדון התמלא באנשים ומשפחות. הדלקנו נרות שבת עם בנות משפחת בן דור. נרות חנוכה הדליקו משפחת צפריר וקרן קינן שמתארכת אצלנו. שרנו עם ליטל ברקן, יצרנו, נהנינו מהיחד. התכבדנו בעוגיות מעשה ידיהם של ילדי כיתות ד'ה-ו'.

ביום שלישי, נר ששי של חנוכה, יצרנו **"קערות אור"** מדונג דבורים טבעי. עם משה ועקנין. התכנסו מעל 60 ילדים! לאחר מכן הלכנו **למדורה ליד הבריכה**. שם חיכו לנו אמוץ אשר ונחשון צירלין עם תה ועוגיות מול המדורה, בהחלט אחה"צ חווייתי ונעים.

ביום חמישי, נר שמיני של חנוכה - ילדי הגנים אורן וחצב הביאו לנו הרבה אור בשירה וריקוד. רן אזנקוט ובנו ליאור הדליקו נרות בחנוכה. לאחר מיכן צפינו בהנאה **במופע "הצינורות של סילבר"**. מופע מחול הלוקח אותנו לעולם של פנטזיה ודמיון, שהבריא אותנו לרגע ממה שקורה בימים אלו בארצנו הקטנה.

תודה לצוות תרבות בחירום, לצוות חנוכה, **ליאנה גרודמן** על הריקודים, **לתאיר רשף ודרור רודן** על הריקוד לצלילי שירתה של **רומי רשף**, **לילדי כיתות ג'-ד' והמדריכות** על הריקוד, **לליטל לזמרים לזמרות**, להרכב הנגנים - **רן אזנקוט, יוסי חלאווי, ניר בלום, לנבו גולדשטיין, לדותן רוזיאו** על הבנייה והפירוק של הבמה ועל כל מה שאני צריכה לסחוב ולא יכולה. תודה רבה לכל מי שעוזר "על הדרך", לכם, שתמיד בסיום אירוע שואלים איך לעזור. תודה שאתם נמצאים. אני יודעת שיש על מי לסמוך.

באהבה עינב

אליאג ואורחה אניס
אזכא פאטפחה
אפואדג פנכד לזלון אריה
בן אאליאנה ואריאל

הדלקת נרות גבורה

אירוע הדלקת נרות והשקת מועמדות הדס ילין לראשות התק"צ, נר חמישי של חנוכה

באירוע מיוחד וחגיגי, שנשזרו בו בסערת הימים האלה רגשות כאב וגעגוע לצד סולידריות קיבוצית ומחויבות ותקווה לימים טובים יותר, הכריזה הדס ילין על מועמדותה לראשות התק"צ.

הדליקו נרות גבורה: איילת סוויצקי ואמה חנה פרי, מזי אילון מקיבוץ כפר עזה, משפחת פירוטנינו מקיבוץ נחל עוז, עידן לוגר, ורד שפירר מקיבוץ ארז. מדליקי הנרות הזמנו והוצגו על ידי הדס. שירה: דניאל ובנימין רביב, בשיר "צליל מכון", שהיה אהוב על אסיף לוגר ז"ל.

הדס ילין: שלום לכולם ותודה שהגעתם לכאן הערב להדלקת נרות הגבורה שלנו.

החג השנה הוא לא חג רגיל. אנחנו לא באמת יכולים לשמוח, כשאחינו ואחיותינו בשבי החמאס, כשהבנים והבנות שלנו לוחמים בעזה ובגבול הצפון, כשהשכול מקיף אותנו.

אבל חנוכה תמיד היה חג של גבורה, של ניצחון האור על החושך, ואני בוחרת לציין אותו יחד אתכם ולספר את סיפוריהם של חלק מהגיבורים והגיבורות של התקופה הזו.

המסורת של חנוכה מדברת על "מצוות משתשקע החמה": כלומר, מדליקים דווקא בחושך, כשהאפילה סביב, להראות לנו עד כמה ניצוץ של אור יכול לסלק את הייאוש. גם אנחנו פה, בימים האלו ובזמן הזה, מדליקים את האור, כשאופל וייאוש מכסים מסביב, ואנו מחפשים את ניצוץ התקווה.

מסורת נוספת מדברת על כך שמדליקים מהבית פנימה, כי בפנים נמצא האור הגדול, אשר מאיר את הרחוב, את החוץ. גם אצלנו, בתנועה הקיבוצית, נשוב ונהיה אור גדול ומתוך ביתנו נפיץ אותו ונאיר את המדינה כולה.

ועוד מסורת מזכירה לנו שבכל נר קטן נמצא האור, ללמד אותנו שבכל אחד ואחת קיים ניצוץ הגבורה והזוהר, שיכולים להוביל ולרפא אחרים. את ניצוצות הגבורה והזוהר ראינו כולנו ב-7.10 ובבימים שבאו אחריו. באומץ הלב בלחימה, כמובן - בכיתות הכוננות ובלחימה בעזה, אך גם בעמידה הזקופה של הסבתות השבויות מול החמאס, בגבורת האמהות והאבות של החטופים, בבנייה המחודשת של הקהילות על אף השבר הגדול.

הגבורה הזו באה, כאשר ברקע שנים רבות של הסתה נגדנו, הקיבוצניקים והקיבוצניקיות. עברנו שנים קשות ולרגעים הצלחנו לשכוח מי אנחנו ומאיפה באנו. אבל אנחנו באנו מהתלמים שיש לחרוש, מהגבולות עליהם יש להגן. אנחנו באנו מערכי העבודה והחינוך, ולא ניתן כי ישכחו זאת מאיתנו.

במוצאי השבת השחורה מכול גמלה בי ההחלטה: לא אתן עוד שהתנועה הקיבוצית תוריד ראש ותשפיל מבט, לא אשתוק עוד לנוכח התהליכים העוברים על המדינה, לא אתן יותר שיסיתו, יסכסכו, יקטינו וירמסו אותנו. הקיבוצים היו אבן הבניין של מדינת ישראל, ואנחנו נהיה חלק משמעותי מהבנייה המחודשת של המדינה.

הדרך שלי להדליק את האור, לגרש את האופל, היא להתמודד על ראשות התנועה הקיבוצית בשעתה הקשה ולהאיר את התקווה, להרים את הראש יחד אתכם ואתכן ולחזור לעמדת הובלה במדינה.

אך הערב הזה הוא שלכם, חברותיי וחבריי מהעוטף: את אומץ ליבכם ועוז רוחכם אני מכירה שנים רבות, והתקופה הזו חשפה למדינה כולה את פניכם היפות, פניה היפות של התנועה הקיבוצית.

החג הזה, הנרות הללו, מוקדשים לכם ולכן.

נר שלישי:

משפחת פפורטנינו, מנחל עוז

ההורים יהודה ונורית, האחות יפעת עם בעלה דרור והילדים גיא ויונתן. אילן ז"ל, רכש"צ קיבוץ נחל עוז, קיבל בבוקר ה-7.10 שיחת טלפון ויצא להציל את אריאל זוהר בן ה-13, שיצא לריצה בעת המתקפה על הקיבוץ. אילן הציל את אריאל, הכניס אותו לממ"ד, ויצא להגן על קיבוצו, נחל עוז, שם נהרג.

נר שני:

מזי אילון, קיבוץ כפר עזה

בבוקר ה-7.10 יצא טל אילון מביתו והצטרף לכיתת הכוננות של קיבוץ כפר עזה, תוך שהוא משאיר את מזי אשתו ושלושת ילדיהם בממ"ד. טל נהרג בהגנה על קיבוצו, מזי והילדים גרים היום בקיבוץ שפיים עם קהילת כפר עזה ומחכים לשוב לביתם.

נר ראשון:

איילת סוויצקי וחנה פרי

בשבת השחורה איילת, חברת יגור ובת נירים, גילתה כי אחיה רועי נרצח, ואמה חנה נחטפה יחד עם אחיה נדב. חנה חזרה לפני כשבועיים משבי החמאס, נדב עדיין שם. אנחנו לא נשקוט עד שנדב, יחד עם כל החטופים, יחזרו אלינו בשלום.

מילות סיכום:

תודה לכל מדליקות ומדליקי הנרות, הגיבורות והגיבורים של הקיבוצים ושל המדינה כולה. לנוכח אור הנרות הדולקים אגיד, כי מסורת נוספת של חנוכה מזכירה כי הנרות שהודלקו צריכים להמשיך ולדלוק בעצמם. כלומר, הכוח שנטענו בהם, ימשיך וילווה אותם. וכך גם ערכי החינוך שלכם, החברים והחברות, לאורם ימשיכו ללכת הדורות הבאים, ואיתם - המדינה כולה. המשימה שלנו, להאיר את המדינה, רק מתחילה - ואנחנו נכונים לה. אני מייחלת לבואם של החטופות והחטופים כולם, לרפואה שלמה לפצועים בגוף ובנפש, ולנחמה למשפחות השכול. שוב תודה לכולכם - אתם אור לכולנו.

נר חמישי: ורד שפיר מקיבוץ ארז

הנר הזה מוקדש לחברי היקר, אופיר ליבשטיין ז"ל. אופיר היה ראש המועצה האזורית שער הנגב ויו"ר "הבונים דרור", שם עבדנו בצמוד. אופיר היה מנהיג אמיתי, איש של חזון ושל אנשים. כולם אהבו אותו. היכולת שלו לראות רחוק ולגייס את כולנו לחלום איתו ואח"כ להגשים, היכולת הזו חסרה לנו כל כך היום. אופיר יצא ב-7.10 להגן על קיבוצו, כפר עזה, ונהרג בקרבות. באותו יום נהרג גם בנו, ניצן ז"ל. משפחתו של אופיר, אלמנתו ורד, אחיו דורון ורחלי אחותו - שלחו ברכה שנקרין.

נר רביעי:

עידן לוגר, אביו של אסיף ז"ל

אסיף לוגר, בן יגור, התגייס לפני כשנה לגדוד 77 בשריון, אחרי שעשה שנת שירות בכפר הנוער נירים. אסיף אהב לנגן ויצר מוסיקה שתישאר איתנו כאן, ביגור. אסיף נהרג בקרבות בעזה ב-31.10.

אודי קינן: הערב היה עצוב, מרגש ומעורר תקווה כאחד. עטף את המשפחות, כיבד את הנושא, וכיבד את הדס ושליחותה. כבעל תפקיד וכחבר יגור, וכמי שמכיר היטב את הדס, יכולותיה ומעלותיה, אני מאחל הצלחה גדולה להדס מול האתגר הגדול שלקחה על עצמה וקורא לחברים להתגייס, לתמוך במועמדותה, ולעזור ככל שידרש - הצלחתה, הצלחתנו!

יערית כספי: הדס היקרה, הייתי עם בתי דמי בערב הדלקת נרות שארגנת בקיבוץ ואני רוצה להגיד לך תודה גדולה. תודה על ערב מרגש ועוצמתי. העברת את הטקס ברגישות ובאצילות, ששמורה לנשים חזקות כמוך. הסתכלתי עליך והרגשתי שאין דבר שיכול לעמוד בפניך. אני מעריצה את העוצמות, היכולות והאמונה שלך באנשים, באהבתך למולדת, לקיבוצים ולקיבוץ יגור בפרט. גאה שאת חלק מהקיבוץ שלנו.

סיפורי מקום

י' בטבת - יגור בת 101

איתן שדה

המעבר מסלמיה ליגור

לא כל חברי יגור היום יודעים את ההיסטוריה של המקום.

המזכיר הראשון של יגור היה י. פרוזנסקי. הוא עזב את יגור והלך להקים את קיבוץ גבעת השלושה.

המזכיר שהחליף אותו היה יואל ברגמן, שנפטר בהמשך מקדחת ב- 3.12.1924.

ב-י' בטבת תרפ"ג 19.12.1922 עלתה קבוצה של תשעה חברי "אחוזה" להתיישבות ביגור.

הקבוצה השתכנה בחושות הערביות של גבעת נשר, שנקראו "סלמיה". סלמיה היה כפר אריסים, שלושה ק"מ מיגור של היום לכיוון של חיפה. הקרקעות נמכרו לחברת "נשר", והתושבים נאלצו להתפנות.

מנהל חברת "נשר", שהיה חתום על ההסכם, שאיפשר התיישבות בסלמיה, מיכאל פולק, על שמו קרוי קיבוץ מעגן מיכאל. ב"ספר יגור" מופיעים שני מכתבים, המתעדים את המעבר מסלמיה ליגור.

לכבוד הנהלת "החקלאית", בטבריה,

בזאת אנו פונים אליכם עוד פעם, שתכניסו את הפרות שלנו לאחריות החברה, לרגל זה שהגדלנו את המשק שלנו. הבתים שלנו נמצאים על הקילומטר השביעי מחיפה לנצרת. על יד ביתנו יש אבן המסמנת את הכביש וכתוב עליה - 7. בכבוד. י. פרוזנסקי

עמ' 572

4.10.2023

בזה אנו מודיעים לכבודו שאנחנו, חברי קבוצת אחווה יג'ר, המונה 24 אנשים, עברנו לקילומטר העשירי. ברגשי כבוד, יואל ברגמן.

עמ' 573

מכאן, שזמן הישיבה של מקימי יגור ב"סלמיה" טרם שעברו ליגור, היה 10 חודשים.

דגל על ה"כתר"

חכם סיני אמר לי פעם: כשהמצב במדינה זהב, העם לא משהו, אבל כשהמצב במדינה לא משהו, העם זהב! הטלוויזיה מלאה פרסומות על תליית דגלים, כדי להעלות את המורל האנושי.

לנו יש כבר דגל, 19 שנה שנה בדיוק.

בדצמבר 2004 מצאתי מקום לדגל. בהמשך, צריך היה להחליט איפה בדיוק הוא ימוקם, איך לייצב אותו, באיזה גובה הוא יהיה ולהביא אותו מיגור לנקודה, כשהקטע האחרון ממש הקשה על הביצוע עצמו.

ב-15.12.2004 תליתי את הדגל, בדיוק לפני 19 שנה.

אז יש לנו סיבה להרים את הראש ולאן!

איתן תולה את דגל 100 שנה ליגור על הכתר

